

Niet langer die teeny-bopper band van de meisjes, maar meer van elkaar. Ik koos hem ook vanwege de hoes. Een van de beste hoezen ooit. De hoek waaronder die is gefotografeerd en die koppen, die haren zijn bijna precies hetzelfde, dat suède jasje van John, die psychedelische letters. Fantastische hoes, nog steeds. De gitaarsounds zijn veel meer sophisticated met fuzz, met compressie, die eruit springende Rickenbacker, voor het eerst een sitar. Gitaarsounds is voor mij iets waar ik echt op kies.'

Focus

Focus 3 (1972)

'Ik had inmiddels een bandje met vrienden. Wij speelden ook instrumentale muziek, omdat niemand durfde te zingen. Het was bluesrock, maakten zelf liedjes en toen kwam Focus. Daar haakte ik behoorlijk bij aan. Jan Akkerman is een oude jeugdheld van mij. Ik heb die band ook wel tien of

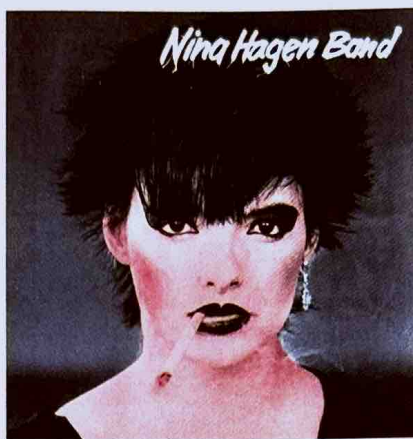
vijftien keer gezien. Ik had gespaard voor het album, dubbelalbum he, dus extra duur. Kocht hem bij de V&D, naar huis; 'Ik heb hem, ik heb hem!', naar boven en draaien maar. Alleen al dat eerste nummer Round Goes The Gossip, hoe dat binnenkomt. Met die fills van Pierre van der Linden. Dat is zo'n up nummer, die harmonieën. We speelden die dingen na, probeerden we althans. Het overstijgt het genre van klassiek en rock. Laatst heb ik ze toevallig nog eens gezien, nou ja met alleen Thijs en Pierre als originele leden. Spelen jongen, spelen! Zo muzikaal. Het album is zo vrij, lange jams, het is bijna jazz. Er wordt op elkaar gereageerd, het is niet allemaal afgesproken, een thema en daarna, ja? We zien wel, fantastisch. Al die gitaarsolo's en fluitsolo's kan ik zingen, ik weet precies wat er komt. Natuurlijk heeft Akkerman mij beïnvloed. Hij is frivool als hij zich een beetje inhoudt. Hij zoekt de randjes op. Hij versierde zo'n

gitaarlijn altijd een beetje, speels. Later ging hij muzikale grapjes uithalen, waar ik dan weer niet zo van houd.'

Nina Hagen Band

Nina Hagen Band (1978)

'Het is de plaat die mij weer een beetje terugbracht naar de popmuziek. Ik zat op het Conservatorium in Utrecht inmiddels.

Daar ben ik begonnen met klassiek gitaar, maar na een jaar ben ik geswitcht naar lichte muziek. Ik was er de eerste leerling. Ik was bevriend geraakt met een docent en samen zijn we naar de directeur gegaan om die lichte afdeling voor te stellen. Eigenlijk was het een jazz afdeling. Van mijn toenmalige vriendinnetje kreeg ik die Nina Hagen plaat. Ik zat in de bijna helemaal instrumentale muziek en die nummers haalden me weer terug naar pop, naar vocalen. Het is rock met een heel goede band en zij zelf natuurlijk. Die thema's en arrangementen zijn zo goed. Het begint nogal eens instrumentaal, gaat drie, vier minuten door en dan gaat ze zingen. Dan begint het liedje pas, wonderlijk. Ach ja, zo kan popmuziek ook zijn, het hoeft niet drie of vier akkoordjes te zijn. Iets meer bewerkt mag.'

Gang of Four

Solid Gold (1981)

'Ik zat in Piu Piu en we werden geproduceerd door Jean-Marie Aerts, van T.C. Matic. Een van mijn favoriete bands toen. Dat geweld van die gitaren, maar wél mensen die kunnen spelen. En toch iets heel rauws en open kunnen neerzetten. Van die strakke, harde, hoekige gitaarriffs, lekker hoor. Dat soort dingen vind ik zo geweldig. MC 5 kan dat, T.C. Matic ook en dus Gang of Four. Zij hadden ook nog een politieke boodschap, ze waren echt boos. Daarbij vond ik de sound zo goed. Ik werd er altijd heel blij van, het heeft iets strijdbars. Met Piu Piu zaten we een beetje half in de krakersscene. Zelf woonde ik netjes op een kamertje, heb nooit gekraakt. We repeteerden wel in een kraakpand. Het sprak me aan, die energie.'

XTC

Nonesuch (1992)

'Een donkere plaat, schijnt, alhoewel ik er vrolijk van word. Als je de lijn doortrekt die is gestart met bijvoorbeeld Gang of Four, T.C. Matic, en we worden wat melodischer, dan kom je hier uit. Niet een band die het

bij twee akkoorden houdt. Wát een productie. En zo eigenwijs Brits, met de nodige 'tongue in cheek'. Zelfspot, bijtend zelfs. Natuurlijk zijn ze beïnvloed door The Beatles, daar komt het weer samen. Die gitarist Dave Gregory is wel een held van mij, net als Andy Partridge. Als ik zelf liedjes maak, merk ik dat ik toch de kant van XTC op ga. Het zijn de harmonieën die ik zoek. Het is zo gevarieerd wat ze doen. Het gaat alle kanten op, waar Gang of Four eigenlijk maar één sound heeft. Wat ik ook leuk vind is dat er altijd een raar akkoord in zit. Je hand willekeurig op de snaren zetten, aanslaan en dan verder zoeken. Tja, je moet het ergens vandaan halen.'